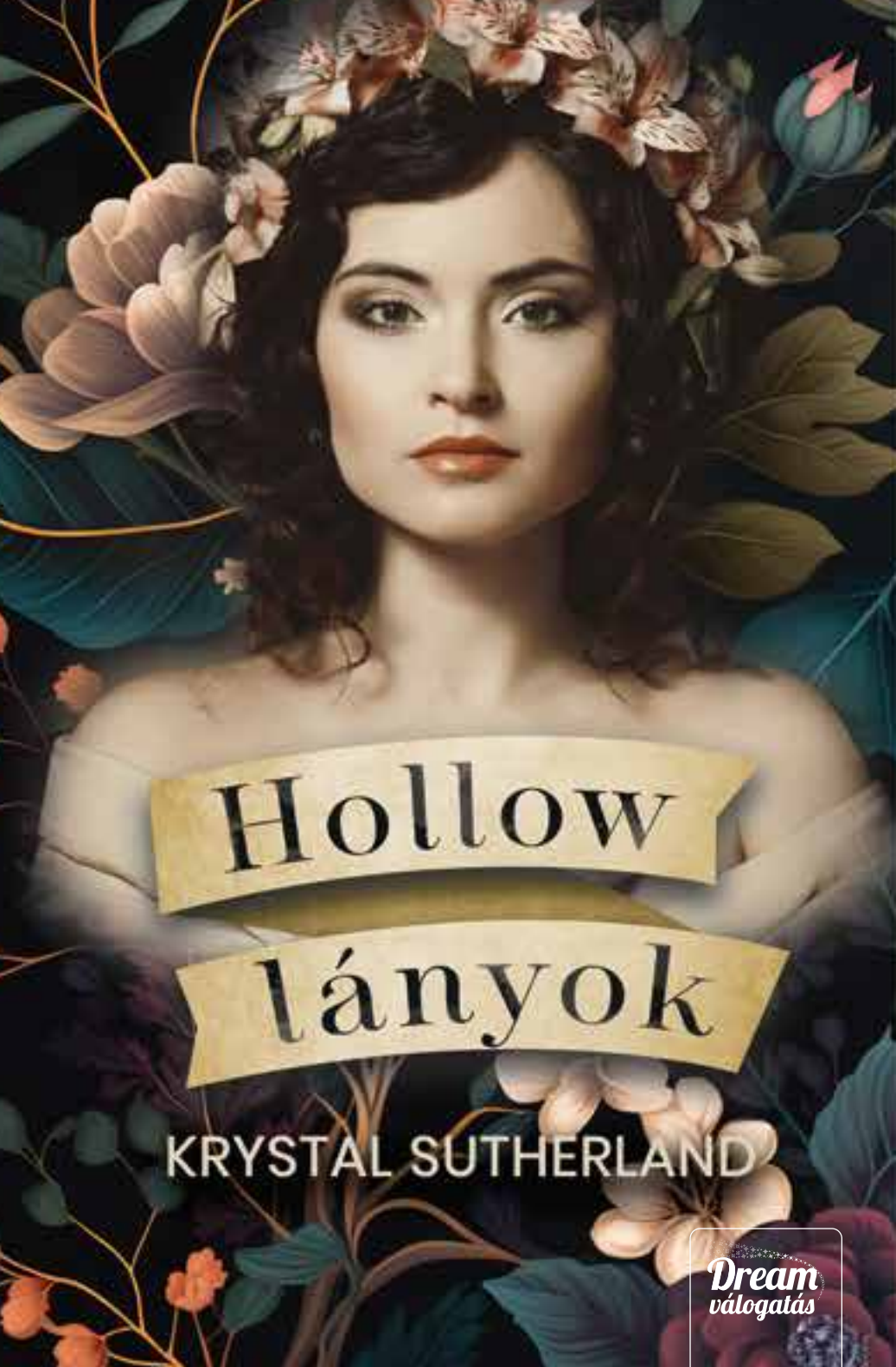

Hollow

lányok

KRYSTAL SUTHERLAND

Dream
válogatás

Iris Hollow és két idősebb testvére kétségtelenül furák. Gyerekként eltűntek egy skót utcáról, és csak egy hónap múlva tértek vissza emlékek nélkül, és azt sem tudták, hol jártak, vagy mi is történt velük. Ami még furcsább, az a külsejük megváltozása: kék szemük fekete lett, régebben fekete hajuk tejfehérré vált. Amikor folytatni próbálják életüket, furcsa és hátborzongató történetek járnak a nyomukban. Az emberek gyönyörűnek, őrítőnek, ugyanakkor kiszámíthatatlanul veszélyesnek is látják őket.

A tizenhét éves Iris mindent megtesz azért, hogy a normális emberek közé beilleszkedjen, és elvégezze a középiskolát, ami két híres, ragyogó és világhírű idősebb testvérének, Grey-nek és Vivinek nem sikerült. De Grey hirtelen eltűnik, bizarr nyomokat hagyva maga után, így húgai a keresésére indulnak. De ezzel nincsenek egyedül. Ahogy egyre több természetfeletti dologra bukkannak, Iris hamar ráébred, hogy a múltjukról szóló történetek nem valódiak, és a hely, ahonnan látszólag sértetlenül hazatértek tíz éve, most visszahívja őket.

KRYSTAL SUTHERLAND

első regénye, A szerelem kémiaja már több mint húsz országban jelent meg, valamint felkerült az American Booksellers Association The Indie Next listájára. A műből az Amazon Studios készített filmet, melyben Lili Reinhart (Riverdale) és Austin Abrams (Dash&Lily) játsza a főszerepet. A szerző producerként dolgozott a filmen. Eredetileg Ausztráliából származik, de most Londont hívja otthonának.

Tudj meg többet a könyvről:

www.krystalsutherland.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

Dream
válogatás

„Ez a borzongató, kortárs tündérmese végig a gyönyörű és az iszonyú határán egyensúlyoz. Igazán zsigeri leírásokkal teletűzdelt történet, amely a mindennapokban megbújó érzéki varázslattal tölt el.”

Booklist

„Tökéletesen felépülő horror, amely minden érzéket megmozgat... Sutherland ismerős történetek továbbmesélésével építkezik. A végkifejlet egyszerre szívet tépő és iszonytató, melynek borzongása velünk marad sokáig.”

The Bulletin of the Center of Children's Books

„Okos és bombabiztos narrációval operál ez a történet, melyben néphagyományi elemekkel keveredik a gyász és a veszteség, ami testes, egyedi horrort hoz létre, borzongató csavarral. Friss, sötét, kifacsart modern tündérmese.”

Kirkus Reviews

„Részletességgel telített sötét fantasyregény, amit félelmetes atmoszféra ölel körül. El fogja bűvölni a borzongás rajongóit ez a történet.”

Publishers Weekly

„Ez a kifordított és sötét tündérmese igazi hullámvasútra ülteti az olvasót, amely olyan végkifejlethez vezet, ami sokkol mindenkit.”

School Library Connection

„Csodálatosan borzongató, tele nyugtalanító természetfeletti csillogással.”

PopSugar

*Dream
válogatás*

KRYSTAL SUTHERLAND

Hollow

lányok

— részlet —

PROLÓGUS

TÍZÉVES KOROMBAN döbbsentem rá először, hogy fura vagyok.

Éjfél környékén egy fehérbe öltözött nő surrant be a hálószobám ablakán, és a varróollójával levágta egy hajtincsemet. Egész végig éberem feküdtem, figyeltem a mozgását a sötétben, annyira megdermesztett a félelem, hogy nem tudtam sem mozdulni, sem sikoltani.

Figyeltem, ahogy a hullámos hajtincset az orrához emeli, és magába szippantja az illatát. Figyeltem, ahogy a nyelvére helyezi, majd becsukja a száját. Hosszú másodpercekig ízlelgette, majd lenyelte. Figyeltem, ahogy fölém hajol, és végigfuttatja az ujját a kampó alakú hegen a torkomon.

Csak amikor kitárta az ajtót – ami az idősebb testvéreim szobáihoz nyílt, és még mindig nála volt az olló –, akkor sikítottam fel.

Anyám a folyosón kapta el. A testvéreim segítettek lenyomni a földre. A nő veszetten, örülten küzdött, nekifeszült

hármójuk erejének – később az is kiderült, hogy örületét az amfetamin tüzelte. A nő megharapta anyámat. A középső testvéremet, Vivit olyan erővel arcul ütötte, hogy betört az orra, és mindkét szeme bevérzett. Hetekig megmaradt a zúzódás.

A legidősebb testvérem, Grey volt az, akinek sikerült végül lenyomnia. Amikor úgy hitte, anyánk épp nem néz oda, lehajolt az örült nő arcához, és a szájához nyomta a sajátját. Lágy csók volt, mintha csak egy tündérmese lapjairól lépett volna le, de valahogy borzalmassá tette, hogy a nő arcát be-terítette anyánk vére.

Egy pillanatra édeskés bűn aromája lopózott a levegőbe, méz és még valami. Valami rothadt szag. Grey hátrahúzó-
dott, a kezei között tartotta a nő fejét, és áthatóan, várakozással figyelte őt. A nővérem szeme olyan sötéten csillogott, mint a sebes sodrású patakban tisztára mosott kavics. Tizennégy éves volt, és már akkor is a legszebb teremtés, akit csak el lehetett képzelni. Legszívesebben lehántottam volna a testéről a csodás bőrt, hogy az enyémre húzva viseljem.

A nő megremegett Grey érintése alatt, aztán... megállt.

Mire a rendőrség megérkezett, a nő tekintete kitágult, eltávolodott a valóságtól. A végtagjai annyira ellazultak, hogy már képtelen volt megállni a saját lábán, három felügyelőnek kellett kitámogatnia, ő pedig úgy botladozott, mintha részeg lenne.

Sokszor méláztam azon, vajon Grey már akkor is tudta-e, mik vagyunk.

Később a rendőrség elmondta, hogy a nő az interneten olvasott rólunk, és a betörés előtt több hétig figyelt bennünket.

Híresek voltunk a három évvel azelőtti bizzarr bűncselekmény miatt. Akkor hétéves voltam. Semmire sem emlékeztem abból, ami történt, ezért végképp nem gondoltam volna, hogy más emberekben ennyire mély nyomot hagyott.

Utána viszont ráhangolódtam a furcsaságokra, figyelni kezdtem őket. Az elkövetkező években rájöttem, hogy a bizzarr dolgok a legkiszámíthatatlanabb módokon virágoznak ki körülöttünk.

Egy férfi például megpróbálta behúzni Vivit a kocsijába, amikor tizenöt éves volt, mert azt hitte, egy angyal. Vivi eltörte az állkapcsát, és kiütötte két fogát. Aztán ott volt az a tanár, akit Grey ki nem állhatott, és akit ki is rúgtak, miután a férfi a falnak nyomta a nővéremet, és megcsókolta az egész osztálya szeme láttára. És ott volt az a csinos, népszerű lány a suliban, aki állandóan piszkált engem, majd egyszer csak kiállt az egész iskola elé egy rendezvényen, és némán elkezdte leborotválni a fejét. Közben könnyek csorogtak az arcán, de egyre csak gyűltek a fekete tincsek a lába előtt.

Amikor megpillantottam Greyt aznap az emberek tömegében, áthatóan bámult engem. A lány már hónapok óta szekált, de én csak az előző este említettem a nővéreimnek.

Grey rám kacintott, aztán visszatért a könyvéhez, amit épp akkor olvasott. Egyáltalán nem érdekelt, mi történik a lánnyal. Vivi sosem húzta meg magát ennyire, feltette a lábát az előtte lévő székre, és úgy vigyorgott, hogy ferde orrán összegyűrődött a bőr.

Mindig sötét, veszélyes dolgok történtek a Hollow nővérek körül.

Mindannyiunknak fekete szeme és tejhez hasonlatosan fehér haja volt. Mind négybetűs, különleges nevet kaptunk: Grey, Vivi, Iris. Együtt sétáltunk az iskolába, együtt ebédeltünk, együtt mentünk haza. Nem voltak barátaink, mert nem volt rájuk szükség. Úgy mozogtunk a folyosókon, mint a cápák, minden kishal szétrebbent a közelünkben, és összesúgtak a hátunk mögött.

Mindenki tudta, kik vagyunk. Mindenki hallotta a történetünket. Mindenkinek volt elképzelése arról, mi történt velünk. A nővéreim ezt az előnyükre fordították. Úgy használták különleges mivoltukat, mint a kertészek, olyan formára alakították mámorító ármányaikat, ahogy az nekik tetszett. Én csak követtem őket, csendesesen, szorgalmasan. Mindig zavart a figyelem. A furcsaságból csak furcsaság születik, és valahogy veszélyesnek éreztem megkísérteni a sort, behívni a sötétséget, amely már amúgy is ösztönösen vonzódott hozzánk.

Arra nem gondoltam, hogy a nővéreim jóval előbb fognak végezni az iskolában, mint én, csak akkor döbbsentem rá erre, amikor már megtörtént. Az iskolát amúgy egyikünk se szerette. Grey hihetetlenül okos volt, de a tananyag sose volt igazán az ínyére. Ha órán a *Jane Eyre* elemzése volt épp soron, akkor ő inkább Dante *Infernójával* foglalkozott, arról írt helyette. Ha rajzórán valóságghú önarcképet kellett alkotni, ő besüllyedt szemű, véres kezű szörnyeteget rajzolt. Néhány tanárnak ez kifejezetten tetszett, a legtöbben viszont nem pártolták a viselkedését, és csak közepes jegyei voltak, mielőtt felhagyott volna az iskolával. Ha ez zavarta is, sosem mutatta, olyan magabiztossággal vette az iskolai akadályokat, mintha egy jó előre megsúgta volna neki a jövőt.

Vivi inkább lógott a suliból, ami még valahol megkönyebbüléssel is töltötte el a tanárokat, mert olyan sok gond volt vele, amikor ténylegesen bent töltötte az idejét. Visszabeszélt a tanároknak, átalakította az egyenruháját, hogy menőbb legyen, és graffitit fújt a mosdók falára, miközben egyértelműen kijelentette, hogy egyetlen piercingjét sem fogja eltávolítani. Arra a pár feladatra, amit az utolsó évében beadott, mindre jelest kapott, de még ez sem volt elég ahhoz, hogy az iskolában maradhasson. Ezzel persze Vivinek semmi gondja nem akadt. Minden roksztárnak kellett egy problémás háttérsztori, és az tökéletesen megfelelt kezdetnek, hogy kirúgták egy évi harmincezer fontba kerülő elit középiskolából.

Mindketten magabiztosak voltak, és már akkoriban a birtokába kerültek ennek a varázslatos önbizalomnak, ami az idősebb emberek sajátja volt. Egyszerűen nem törődtek azzal, mit gondolnak róluk mások. Nem érdekelte őket, mások szerint mi a menő (ami persze őket aztán *elviselhetetlenül* menővé tette).

Elhagyták az iskolát – és az otthonunkat is – pár héttel egymás után. Grey ekkor tizenhét volt, Vivi tizenöt. Mindketten elindultak a nagyvilágba, a csillogó, egzotikus jövő felé, ami eleve elrendeltetett számukra.

Én viszont egyedül maradtam. Az egyetlen Hollow lány, aki még mindig vergődött a nővérei hosszú, hátrahagyott árnyékában. Én voltam a csendes, okos gyerek, aki imádta a természettudományokat és a földrajzot, és ösztönös érzelke volt a matematikához. Én voltam az, aki elkeseredetten, mindenekfelett jelentéktelen akartam maradni.

Aztán lassan, hónapról hónapra, évről évre a furcsaság, ami elnyelte a nővéreimet, visszaszorult, és jó hosszú időre az életem újra olyan lett, mint a Grey csókjával elkábított behatoló előtt. Azaz teljesen normális.

Természetesen, ez sem tartott sokáig.

1

SZAGGATOTT LÉLEGZET szakadt ki belőlem, ahogy megláttam a nővérem arcát, aki a padlóról nézett fel rám.

Grey kampó alakú hege mindig elsőként vonzotta a tekintetet. Aztán jött csak a szívfájdító szépsége. A *Vogue* magazin – Grey harmadik címlapfotója az Egyesült Államokban az elmúlt évek során – postán érkezett, és címlappal felfelé, hangos csattanással landolt a folyosó szőnyegén. Így találtam rá a hajnal ezüstös szellemfényében. A *Titoktartó* szavak mohazöld betűkkel csillogtak az arca alatt. A fotós felé fordult, az ajka sóhajra nyílt, és fekete szemével egyenesen a fényképezőgépbe bámult. A szarvasagancs úgy bukott ki fehér hajából, mintha csak a sajátja lenne.

Egyetlen rövid, borzongató másodpercre úgy tűnt, mintha itt lenne hús-vér valójában. A hírhedt Grey Hollow.

A négy év alatt, mióta távozott otthonról, a legidősebb testvérem fátolyszövetű nővé nőtte ki magát, vattacukor hajjal és görög istennőket megszágyenítő arccal. Még a fotókon

is átütött az az üveg- és párszerű valami, mintha bármely pillanatban elillanhatna. Talán ezért nevezték az újságírók éteri jelenségnek, annak ellenére is, hogy nekem Grey valahol mindig földhözragadt volt. Egyetlen cikk sem említette, hogy a fák között érezte magát a leginkább otthon, és hogy mennyire ügyesen növesztett a földből életet. A növények imádták. A gyerekkori hálósobánk előtti lilaakác úgy elburjánzott, hogy beszökött a nyitott ablakon, és Grey ujjai köré csavarodott éjjelente.

Felvettem az újságot, és a címlapcikkhez lapoztam.

Grey Hollow úgy ölti magára titkait, mint a selymet.

Amikor a Lanesborough előcsarnokában találkozom vele (Hollow sosem enged újságírókat a lakása közelébe, és azt pletykálják, sosem tart partikat vagy fogad vendégeket), akkor az egyik védjegyének számító ikonikus ruhájában fogad: vastagon hímzett, ezernyi gyöngy, igazi aranyszálakkal kivarrt ruha, és a tüll olyan könnyed rajta, mint az elillanó füst. Hollow ruhakölteményeit a tündérmesékben fonódó rémálmokhoz teszik hasonlatossá. Az estélyiket levelek és rothadó igazgyöngyök díszítik, a kifutó modelljei pedig szarvastetemekről származó agancsot meg lenyúzott egerek irháját viselik, és Hollow ragaszkodik hozzá, hogy az anyagokat fával füstöljék, mielőtt megvarrnák, hogy a divatbemutatókat áthassa az erdőtűz szaga.

Hollow alkotásai gyönyörűek, dekadensek és egyben bizarrak, de pont ez a titokzatosság tette őt ennyire gyorsan híressé. Minden ruhába titkos üzeneteket varr kézzel, de ez még nem minden! Hírességek meséltek arról, hogy összegöngyölt papírdarabokat találtak a fűzőik merevítő-

iben; vésett állatsontok maradványait, melyeket drágakövek mellé illesztettek; rúnajeleket, melyeket láthatatlan tintával festettek; esetleg aprócska, parfümös ampullákat, melyek megtörték, ahogy a ruha viselője mozdult, ki-eresztetve ezzel Hollow jellegzetes, nehéz parfümaromait. A hímzéseiben megjelenő képek java része idegen, sokszor felkavaróan furcsa. Gondoljunk génkezelt virágokra vagy Minótauros csontvázára, aminek az arcáról már levált a hús. Az alkotójukhoz hasonlóan a ruhák is olyanok, mint egy megfejtendő rejtély.

Itt abbahagytam az olvasást, ugyanis tudtam, miről fog szólni a cikk további része. Írnak majd arról, mi történt velünk gyerekkorunkban, arról, amire egyikünk sem emlékszik. Írnak apánk haláláról is.

Az ujjbegyemmel megérintettem a heget a torkomon, ugyanazt a félhold alakú heget, amin osztoztam Greyjel és Vivivel. A heg, aminek a megszerzésére egyikünk sem emlékszik.

Felvittem a magazint a szobámba, és a párnám alá csúsztattam, hogy anya semmiképp se találja meg, hogy ne égethesse el a mosogatóban, mint az előzőt.

Mielőtt elmentem volna otthonról, megnyitottam a Barátkereső alkalmazást a telefonomon, és ellenőriztem, hogy megosztja-e a tartózkodási helyemet. A reggeli futásom feltétele volt, anyám kikövetelte, hogy látni akarja a kis narancssárga figurát, ahogy Hampstead Heath környékén kö-röz.

Valójában anya nemcsak a reggeli futásomhoz követelte meg, hanem minden alkalomhoz, amikor elhagytam a há-

zat... bárhová is mentem. Cate avatárja délen járt a Royal Free Kórház környékén, a műszakja a sürgősségin nővérként – mint mindig – ma is túlórába fulladt.

Elindultam, írtam neki.

**Oké, figyellek, írt vissza azonnal. Írj majd, amikor ha-
zaérsz!**

Én pedig elindultam a hajnali téli hidegbe.

Magas, csúcsos házban éltünk, melyet fehér stukkó borított, és ólmozott, dekoratív ablakkeretekkel rendelkezett. Ez utóbbiak szitakötő szárnyát juttatták az eszembe. Az éjjel maradványai még ott csüngtek a párkányokon, összegyűltek a fák alatt az előkertben. Nem olyan hely volt, amit egy átlagos, egyedülálló, nővérként dolgozó anya megengedhetett volna magának, de ez a ház régen az anyukám szüleié volt, akik autóbalesetben haltak meg, amikor anya még Greyjel volt terhes. Ők a házasságuk elején vették, a második világháború alatt, amikor a londoni házáruk is összeroskadtak a bombázások súlya alatt. Akkoriban még tinik voltak a nagyszüleim, alig idősebbek, mint én most. A ház valaha grandiózus lehetett, de mostanra megrogyant.

A kedvenc régi fotómat a konyhában készítették valamikor a hatvanas évek környékén, a helyiséget betöltötte a lusta nyári napfény, ami órákon keresztül ontotta az erejét a nyári hónapokban, aranyglóriát vonva a fák tetejére. A nagymám hunyorogva nézett bele a fényképezőgép lencséjébe, a festett üveglablakon át beeső, csillogó, kaleidoszkópszerű zöld fények smaragdként szóródtak szét az arcán. Az ablak azóta betört. A nagyapám mögötte állt, karját összefonta a nagy körűl, szivar pihent a szájában, a nadrágját magasra húzta az övvel, és szódáaszifon szemüveg ült az orrán. A le-

vegő langyosnak, füstösnek tűnt, mindkét nagyszülőm szélesen mosolygott. Lazán és menőn. Ha nem ismerte az ember a történetüket, még azt is hihette volna, hogy boldogok.

Négy kihordott terhességből a nagymamám csupán egyetlen élő gyermeknek adott életet, már idősebb korában. Anyámnak, Cate-nek. A ház szobái, amiket a gyerekeknek terveztek, üresen kongtak, és a nagyszüleim még azt sem élhették meg, hogy megismerhessék az unokáikat. Minden családban vannak olyan dolgok, amikről nem beszélnek. Olyan történetek, amiket ismersz ugyan, de valójában nem tudod, honnan tudta meg őket. Anekdóták rémségekről, melyek hosszú árnyakat vetnek a következő generációkra is. Adelaide Fairlight három halva született csecsemője ezekhez a történetekhez tartozott.

Aztán az is hozzácsapódott, ami akkor történt velünk, amikor hétéves voltam.

Vivi hívott, mielőtt kiértem volna az utcára. Az AirPodsra keresztlül vettem fel a telefont, rá se kellett néznem a kijelzőre, tudtam, hogy a nővérem keres.

– Hahó! – mondtam. – Nagyon korán ébren vagy. Budapesten még ebédidő sem lehet.

– Ha-ha. – Vivi hangja tompának, zavartnak tűnt. – Mit csinálsz épp?

– Kijöttem futni. Tudod, ahogy minden reggel.

Balra fordultam, és végigkocogtam a járdán. Elhaladtam pár üres mező mellett, néhány csupasz fa teteme előtt, amiket a hideg tört meg. Szürke reggel volt, a nap elcsigázottan ásított a felhőfátyol mögött. A hideg túsúrásként marta csupasz bőrfelületeimet, könnyeket csalt a szemembe, a fülem minden szívdobbanással egyre jobban fáj.

– Pfuj – közölte Vivi. A háttérben egy légitársaság közleménye szólt. – Miért teszed ezt magaddal?

– Újonnan fedezték fel, hogy jó a szívnek, nem hallottad? A reptéren vagy?

– Ma este fellépésem van, nem emlékszel? Most szálltam le Londonban.

– Nem, nem emlékszem, ugyanis tutira nem mondtad!

– *Biztos* vagyok benne, hogy mondtam.

– Hát, én meg abban, hogy nem.

– Mindegy is, itt vagyok. Grey is iderepül Párizsból ma fotózásra, és Camdenben fogunk lógni a fellépés előtt. Felveszlek, ahogy kijutok erről a rémes repterről.

– Vivi, iskola van.

– Még mindig nem adtad fel azt a lélekölő intézményt? Várj egy pillanatot, át kell mennem az útlevél-ellenőrzésen!

A szokásos útvonalam a Golders Hill Park zöld mezőin vezetett keresztül. A fűvön nárciszok sárgája és krókuszok fehér-lilája szóródott szét, mintha konfetti robbant volna. Enyhe telünk volt, a tavasz így korán kopogtatott, február közepén már megcsókolta a várost.

Percek teltek el, a háttérben újabb és újabb bejelentések hangzottak el, ahogy Hampstead Heath nyugati oldala felé futottam, aztán be a parkba, elhaladva a Kenwood House halovány tejköve mellett. A tekergő vadkertek mélyére tartottam; itt minden annyira zöld, szűkös és régi volt, hogy az ember nehezen hitte el, hogy továbbra is Londonban van. Mindig is vonzottak a szelídítetlen részek, a saras ösvények, ahol tündérmesébe illő fák burjánzottak és öleltek körbe. Hamarosan visszatérnek a zöld levelek, de aznap reggel csak a csupasz ágak közt futottam el, az utamat mindkét olda-

lon szőnyegként lepték be a lehullott levelek. A levegőnek nyirkos szaga volt, összesűrűsödött a párától. A sár sikamlóssá vált a nemrég hullott esőtől, összemocskolta a vádlimat. A nap már felkelőben volt, de a kora reggeli fényt még átítatta az éjjel tintájának utolsó cseppje. Az árnyékok ettől mélynek, éhesnek tűntek.

A nővérem hangja életre kelt a telefonban.

– Még itt vagy?

– Igen. Legnagyobb bosszúságomra. A telefonos etiketted rémes.

– Ahogy már említettem: az iskola borzalmasan unalmas, én meg nagyon izgatott vagyok. Ezért követelem, hogy ma lógjál, és tarts velem!

– Én nem...

– Ne nekem kelljen felhívnom a sulit, mert akkor azt mondom nekik, hogy ma nem tudsz menni, mert valami nemi betegséget kaptál el vagy ilyesmi.

– Ezt nem tennéd.

– Oké, jót dumáltunk, majd találkozunk!

– Vivi...

A vonal elcsendesedett, és abban a percben egy galamb lőtt ki a susnyásból, egyenesen az arcomba. Felülvoltva vágódtam hanyatt a sárban, a kezemet ösztönösen a fejemhez kaptam, hogy megvédjem magamat, annak ellenére is, hogy a madár már eltűnt. Aztán apró mozgást vettem észre az ösvényen. Egy alakot láttam a fák és a túlburjánzott fű között. Egy férfit, sápadtan és a hideg ellenére félmeztelenül. Épp elég messze volt ahhoz, hogy ne tudjam megmondani, engem figyel-e, vagy sem.

A napfelkelte fémes fényében úgy tűnt, mintha szarvakkal díszített koponyát viselne a fején. Erről azonnal a nővérem képe jutott eszembe a *Vogue* címlapján, a szarvak, amiket a modelljei viselnek a kifutón, a szörnyetegek, melyeket a selyemruháiba hímzett.

Vettem néhány mély lélegzetet, csak úgy a sárban. Nem voltam biztos abban sem, hogy lát-e a férfi, de annyi bizonyos, hogy nem mozdult. A lágy szellő lehűtötte a homlokomat, magával hozta az égő fák füstjét és valami vadállat nedves, hideg bűzét.

Ismertem ezt a szagot, de képtelen voltam visszaemlékezni, honnan.

Feltápaszkodtam, és olyan gyorsan kezdtem futni hazafelé, ahogy csak tudtam. A vérem forrón lüktetett az ereimben, a lábam csúszkált a saras talajon. A fejemben folyamatosan ismétlődtek a képek a szörnyetegről, aki megragadja a copfomat. Folyamatosan lestem hátrafelé, egészen addig, amíg el nem haladtam a Kenwood House előtt, és vissza nem tértem az útra. Senki nem követett.

A világ Hampstead Heath zöld buborékán túl normális, nagyvárosian zsúfolt volt. London ébredezett. Amikor sikerült lelassítanom a lélegzetemet, a félelmemet szégyen váltotta fel a barna folttól, ami a futónadrágom fenekén terült szét. Folyamatosan éberen figyeltem, miközben hazafelé futottam, úgy, ahogy csak a nők képesek. Kivettem a fülemből az egyik AirPodsot, és éles adrenalinlöket kúszott felfelé a gerincemen. Egy elhaladó taxisofőr nevetett rajtam, egy férfi, aki a napi első cigarettáját szívhatta, közölte velem, hogy gyönyörű vagyok, és többet kéne mosolyognom.

A félelem és a harag tovább gyűrűzött a gyomromban, ennek ellenére futottam, így a hangok összemosódtak a város fehérzajával.

Mindig így alakultak a dolgok Vivivel és Greyjel. Csak egyetlen telefonhívás kellett, és a furcsaság máris visszaszivárgott az életembe.

Az utcánk végén üzenetet küldtem a középső testvéremnek:

NE GYERE a sulimba!

2

A HÁZUNK ELŐTT anya vörös Mini Cooperével találtam szembe magam a kocsifelhajtón, a bejárati ajtó félig nyitva állt. A zsanérok nyikorogtak, ahogy nyílt és csukódott, mintha együtt lélegezne a széllel. Nedves lábnyomok vezettek befelé. A macskánk, Sasha, akiben egy ősi démon reinkarnálódott, a lábtörlőn nyalta a mancsát. Idősebb lehetett nálam, tehát annyira viseltes és hajlott volt, hogy leginkább egy kitömött állathoz hasonlított. Fújt rám, amikor felvettem. Sasha sosem kedvelt, sem engem, sem a testvéreimet, érzelmeit a karmaival mutatta ki, de mostanra már annyira megvénült, hogy nem igazán harcolt ellenem.

Valami viszont nem stimmelt. A macskát körülbelül tíz éve nem engedték ki az utcára.

– Cate? – kérdeztem halkán, ahogy kitártam az ajtót, és beléptem. Nem emlékszem, hogy mikor és miért nem hívtuk már anyánkat anyának, de Cate így szerette, és mi nem lázadtunk ellene.

Nem kaptam választ. Letettem Sashát, és megszabadultam a sáros cipőmtől. Lágy hangok szűrődtek le a lépcsőn a felső szintről. Furcsa beszélgetésfoszlányok.

– Ez a legtöbb, amit tehet? – kérdezte anyám. – Még csak azt se tudja elmondani, hová mentek? Hogy hogyan történt?

A férfinak, aki válaszolt a kihangosított hívás miatt fémesnek tűnt a hangja. Egyértelműen amerikai akcentusa volt.

– Figyeljen, hölgyem, önnek nem magánnyomozóra van szüksége, hanem pszichiáterre.

Halk léptekkel követtem a hangokat. Cate az ágya előtt járkált le és fel. Még a sürgősségin viselt köpenyében volt, az éjjeliszekrénye felső fiókja nyitva állt. A szobában sötétség terpeszkedett, csak az éjjeli lámpa fojtott mézfénye tompított rajta valamelyest. Mivel Cate éjszakai műszakban dolgozott a kórházban, így vastag sötétítő függönyökkel szorította vissza a szoba fényeit, és a helyiség valahogy mindig savanykás szagot árasztott a napfény hiánya miatt. Cate egyik kezében a telefonját tartotta, a másikban pedig fényképet egy férfiről és három gyerekről. Minden télen ugyanez történt az évfordulót követő hetekben: anyám magánnyomozót fogadott, hogy próbálja megoldani azt a rejtélyt, aminek a rendőrség a közelébe se került. Természetesen a magánnyomozó is mindig kudarcot vallott.

– Akkor ennyi lenne? – kérdezte Cate.

– Jézusom, miért nem kérdezi meg a *lányait* – felelte a férfi a vonal túlsó oldalán. – Ha bárki tudja a megoldást, akkor ők azok.

– Bassza meg! – csattant fel anyám, pedig ritkán káromkodott. A hangtól az ujjbegyeim bizseregni kezdtek.

Cate kinyomta a telefont, és mély torokhangon felnyögött. Nem az a fajta hang volt, amit szeretett volna másokkal megosztani az ember. Azonnal elszégyelltem magam, hogy ennyire intim helyzetbe hallgattam bele. Meg akartam fordulni, de az öreg ház padlódeszkái úgy reccsentek meg a lábam alatt, mint a régi csontok.

– Iris? – kérdezte Cate meglepetten.

Volt valami furcsa az arcán, ahogy felnézett rám – harag, félelem? –, amit hirtelen gyorsasággal aggodalom váltott fel, ahogy észrevette saras nadrágomat.

– Mi történt? Bajod esett?

– Nem, csak egy veszett galamb támadt rám.

– És annyira megijedtél, hogy összezsínáltad magad?

Lesajnáló pillantást vetettem anyámra. Cate nevetve az ágya szélére telepedett, majd mindkét kezével magához hívott. Odamentem, és törökülésben letelepedtem elé a földre, hogy két hosszú fonatba rendezhesse világos hajamat, amit szinte minden reggel megtett, amikor kicsi voltam.

– Minden rendben? – kérdeztem, ahogy beletúrt a hajamba. Szúrós kórházi szappan szaga ütötte meg az orromat, alatta megbújt a veríték, a rossz lehelet és a sürgősségi osztályon eltöltött tizenöt órás műszak többi bűze. Néhány embernek arról a parfümről jut eszébe az anyukája, amit gyerekkorában használt, nekem viszont a gumikesztyű, a hintőpor és más emberek fémes vérének szagáról jutott eszembe az enyém. – Nyitva hagytad az ajtót.

– Nem hagytam. Vagy mégis? Nagyon hosszú volt a műszak. Elég sok időt töltöttem egy férfival, aki meg volt győződve arról, hogy a családja végbélszondával befolyásolja a viselkedését.

– Ez életveszélyes helyzetnek számít?

– Azt hiszem, én magam is sürgős esetnek tartanám, ha ilyesmi történne velem.

– Talán igazad van. – Beszívtam az alsó ajkamat, és kifújtam a levegőt az orromon keresztül. Jobb lesz, ha most kérdezem meg személyesen, mintha később írnék egy üzenetet. – Nem gond, ha este elmegyek? Vivi a városban van egy fellépés miatt, és Grey is idejön Párizsból. Szeretnék egy kis időt tölteni velük.

Anya nem mondott semmit, de az ujjai úgy megrántották a tincseimet, hogy felszisszentem. Nem kért bocsánatot.

– A testvéreim – mondtam csendesen. Néha az, hogy látni akartam őket, különösen ha Greyt, olyan volt, mint ha arra kérnék engedélyt, hogy heroinnal lőhessem magam a szabadidőmben. – Nem engedik, hogy bármi rossz történjen velem.

Cate rövid, összetett nevetést hallatott, majd újra a fonásra koncentrált.

A kép, amit telefonálás közben nézett, most fejfelé hevert a takarón. Cate mintha abban reménykedett volna, hogy észre se veszem. Felfordítottam, és tanulmányozni kezdtem. Anya és apa, Gabe volt a képen. És mi hárman lányok. Vivi zöld düftinkabátot viselt, Grey bordó műszőrme dzsekiben feszített, én pedig egy apró, vörös tartánkabátot viseltem arany gombokkal. Mindannyiunk nyakában egyforma arany, szív alakú medál csillogott, a fémbe a nevünket gravírozták: Iris, Vivi és Grey. Karácsonyi ajándék volt a nagyszüleinktől, akiket Skóciában látogattunk meg. A kép is akkor készült.

A rendőrség sosem találta meg ezeket a ruhadarabokat vagy az ékszereket, a kiterjedt kutatások ellenére sem.

– Ez azon a napon készült. – Még sosem láttam egyetlen fotót sem arról a napról. Nem is tudtam róla, hogy létezik ilyen. – Annyira máshogy nézünk ki.

– El... – Cate hangja összerезzent, megbicsaklott a torkában. Kifújta egy halovány lélegzetet. – Elmehetsz Vivi fellépésére.

– Köszönöm, köszönöm!

– De szeretném, ha éjfélre hazaérnél.

– Megegyeztünk!

– Ennünk kéne valamit, mielőtt elmennél a suliba. És nem ártana lezuhanyoznod sem. – Végzett a fonataimmal, aztán megcsókolta a homlokomat, mielőtt otthagyt.

Újra lenéztem a fotóra: anya arcára, apa arcára. Csak egy pár órával azelőtt, hogy a lehető legborzalmasabb dolog történt volna velük, ami egyértelműen kivájt valamit anyámból, lehántotta az arcáról a rózsás csillogást, soványan és szürkén hagyta itt. Az életem java részében anya olyan volt, mint akit vízfestékekkel festettek meg, mintha ellopták volna tőle az élénk ragyogást.

De Gabe még többet veszített.

Mégis mi, lányok változtunk a legtöbbet. Alig ismertem fel a sötét hajú, kék szemű gyerekeket, akik visszanéztek rám a fotóról.

Azt mondták, sokkal titkolózóbbak lettünk az eset után. Hogy hónapokig nem beszéltünk senkivel, csak egymással. Nem voltunk hajlandók külön szobában aludni, de még külön ágyban sem. Néha az éjjel közepén a szüleink felébredtek, hogy ránk nézzenek, és mi egymásnak borulva ültünk

pizsamában, a homlokunkat egymásnak nyomva, és úgy sugdolóztunk, mint a boszorkányok az üst felett.

A szemünk fekete lett, a hajunk fehér. A bőrünknek olyan illata lett, mint a tejnek. Mint a földnek az eső után. Mindig éhesek voltunk, de nem híztunk. Csak ettünk, ettünk és ettünk. Rágtunk álmunkban, lecsiszolva tejfogainkat, néha elharapva a nyelvünket, a szánk belsejét. És úgy ébredtünk, hogy véres volt az ajkunk.

Az orvosok PTSD-t és ADHD-t diagnosztizáltak nálunk. Összegyűjtöttük az ábécé összes betűjét, de egyetlen terápia vagy kezelés sem terelt vissza minket oda, akik az előtt az éjszaka előtt voltunk. Eldöntötték tehát, hogy nem vagyunk betegek, csupán furák. Az emberek nem igazán hitték el, hogy Grey, Vivi és én a szüleinktől származunk.

Gabe Hollow gyengéd ember volt, csupán a keze volt érdes az asztalosi munkától, és a hétvégi hobbijától, amikor bögréket készített. Mindig kényelmes ruhákat viselt, amiket jótékonyági boltokból szerzett. Hosszú ujjai dörzspapírnak tűntek, amikor megérintett bennünket. Sosem nézett sportot, nem emelte fel a hangját. A pókokat műanyag dobozokba fogta, és kivitte a kertbe, és halkán suttogott a növekvő fűszernövényeknek a konyhában öntözés közben.

Anyánk is hozzá hasonlóan szelíd teremtes volt. Mindent megivott – teát, gyümölcslevet, bort –, de mindezt csak olyan bögrékből, amit apánk készített neki. Három pár cipője volt, és olyan sűrűn vette fel a saras gumicsizmáját, amilyen sűrűn csak lehetett. Miután esett az eső, mindig felszedte a csigákat a járdáról, és biztonságba helyezte őket. Imádta a mézet – pirítóson, sajton, forró italokba keverve.

Saját maga varrta a nyári ruháit, olyan anyagokból, amiket a nagymamájától kapott.

Mindketten inkább Barbour kabátban fedezték fel az angol vidéket, minthogy a tengeren túlra utazzanak. Fa sétatobokkal szerelkeztek fel a túrákhoz és horgászbottokkal, hogy a kis patakokban horgásszanak. Mindketten odáig voltak a gyapjútakaróért, és olvastak az esős napokon. Mindkettejüknek világoskék szeme, sötét haja volt, és édes, szív alakú arca.

Gyengéd, melegszívű emberek voltak.

És valahogy kettejükből születünk... mi. Mindannyian száznyolcvan centi magasak vagyunk, nyúlánkak, élesek, szögletesek, huszonöt centivel magasabbak alacsony anyánknál. És mind a hárman megkapó szépséggé nőttük ki magunkat, határozott arccsonttal és kifejező tekintettel. Az emberek azt mondták nekünk és a szüleinknek is, hogy csodálatos szépséggel rendelkezünk. Úgy közölték ezt, mint valamiféle figyelmeztetést – és ha jól belegondolok, az is volt. Mindannyian tisztában voltunk azzal, hogy szépségünk milyen hatással van másokra, és mind a hárman különbözőképp használtuk azt.

Grey tudatosan használta, úgy, ahogy csak kevés lány tenné. Én viszont rettegettem tőle, mert a saját bőrömön tapasztaltam meg, hogy a szépség, az ha valaki csinos, aranyos, szexi, sokszor nem a megfelelő figyelmet vonzza magához, és nemcsak a férfiak vagy fiúk figyelmét, hanem más lányokét és nőké is. Grey igazi csábító volt, szexszimbólum, aki mindig vadvirág-illatot árasztott, emberi megtestesülése egy késő nyári estének Dél-Franciaországban. Ő, ha csak lehetett, kidomborította a szépségét. Magas sarkú cipőt hor-

dott, finom csipke melltartót vett magára, és füstös sminkkel hangsúlyozta a szemét. Mindig tudta, hogyan kell megfelelő mennyiségű bőrt villantani, hogy elérje a vagány-szexi külsőt.

Ez mindennél jobban mutatta, hogy a legidősebb nővérem mennyire különbözik tőlem. Sokszor egyedül sétált haza esténként, mindig gyönyörűen, néha részegen, általában rövid szoknyában és kivágott felsőben. Átsétált a sötét parkokon, végig az üres utcákon, el a graffitivel díszített csatornák mellett, ahol hajléktalanok ittak és drogoztak. Grey mindezt félelem nélkül tette. Olyan helyekre ment olyan ruhákban, hogyha bármi történt volna vele, akkor mindenki azt mondta volna, hogy ő vívta ki maga ellen a sorsot. Úgy haladt végig a világon, ahogyan egyetlen általam ismert nő sem mert volna.

– Nem érted – mondta nekem egyszer, amikor közöltem vele, mennyire veszélyes, amit csinál. – *Én* az éjszaka születtje vagyok.

Vivi Grey tökéletes ellentéte volt. Ő próbálta eltüntetni a szépségét. Leborotválta a haját, átluggatta a bőrét, *baszd meg* tetoválást csináltatott puha ujjbegyeire, ezzel próbálta elúzni a nem kívánt férfiak figyelmét. De még így is, ferde orrával, csípős nyelvével, borotvátlan testével és a drogok, az alkohol meg az álmatlan éjjelek okozta táskás szemével is fájdalmasan gyönyörű volt, mindenki éppúgy vágyakozott utána. Vivi összegyűjtötte magában az összes füttyöt, az összes fenékpaskolást, az összes megmarkolt mellet, egyenesen a bőre alá tuszkolta őket, ahol egy üstben felforralta a dühét, amit aztán a színpad közepén eresztett ki magából, a basszusgitarját püfölve.

Én a két testvérem közé kerültem. Se nem domborítottam ki, se nem nyomtam el a szépségemet. Megfésültem a hajamat, de nem használtam dezodort vagy parfümöt. Tiszta illatom volt, de nem mámorító, nem édes, nem csábító. Nem sminkeltem, és csak laza ruhákat vettem magamra. Nem hajtottam fel az egyenruhám szoknyáját, nem sétáltam egyedül éjjelente.

Felkeltem, hogy visszategyem a fotót Cate nyitott fiókjába. Egy sárga borítékot találtam papírokkal tele a zoknik és a fehérneműk alatt. Kihúztam, szétnyitottam. Rendőrségi akták fénymásolatai pihentek benne, amik már meggyűrődtek az évek során. Megláttam a nevemet, a nővéreim nevét, részleteket a történetünkből, és ahogy végiglapoztam, képtelen voltam félrenézni.

A három gyermek azt állítja, nincs emlékük arról, hol voltak vagy mi történt velük.

██████████ felügyelő és ██████████ felügyelő visszautasította, hogy egy szobában tartózkodjon a gyerekekkel, mindketten azt állították, egyező rémálmaik voltak, miután felvették a vallomásaikat.

A gyermekek hajában talált virág meghatározatlan hibrid volt, lehetségesen pirofita.

A nyomkereső kutyák napokkal
a visszaérkezésük után is reagáltak
a gyerekekre.

Gabe Hollow állítása szerint
mindhárom gyerek szemszíne
megváltozott, a tejfogaik
visszanőttek, pedig korábban már
kiestek.

A gyomrom a torkomig kúszott, ezért összecsaptam
a mappát. Vissza akartam tenni a fiókba, de megakadt a fá-
ban, széthasadt, és minden kiszóródott a padlón. Lehajol-
tam, és remegő kézzel szedtem őket egy kupacba, igyekez-
tem nem beleolvasni a tartalmukba. Képek, tanúvallomá-
sok, bizonyítékok. A szám kiszáradt. A papírnak kellemet-
len tapintása volt. El akartam égetni, mint a rossz termést,
nehogy megfertőzze az egészségeseket.

És ott, a dokumentumok tetején láttam egy képet Greyről
tizenegy évesen. Két fehér virág – igazi, élő virág –, nőtt ki
a papírból, mintha a szeméből csíráztak volna ki.

3

ÉHES VOLTAM, amikor megérkeztem az iskolába, annak ellenére is, hogy Cate csinált nekem reggelit. Még most is, évekkel később, hogy a trauma átalakította az étkezési szokásaimat, folyton éhesnek éreztem magam. Múlt héten például teljesen leraboltam a konyhát. A hűtő és a szekrények tele voltak étellel, miután Cate éppen azelőtt vásárolt be: két rozskenyér, egy üveg olívbogyó, két tucat tojás, négy konzerv csicseriborsó, egy zacskó répa, sült krumpli, salsaszósz, négy avokádó... és még több minden. Két embernek két hét-re elegendő lett volna, erre én megettem mindet. Mindet, falatról falatra. Csak ettem, ettem és ettem. Egészen addig, amíg már a szám is vérzett, és az állkapcsom bemerevedett a rágástól. Miután mindent felfaltam, amit akkor vásároltunk, még felbontottam egy régi konzervbabot is, megettem egy doboz állott gabonapelyhet és egy adag vajás kekszet is.

Miután az éhség végre alábbhagyott, megálltam a hálószobám tükre előtt, ide-oda forgolódtam, és próbáltam kita-

lálni, hová tűnhetett az a rengeteg étel. Még mindig vékony voltam, még csak nagyobb hasam sem lett.

Az iskolában ideges voltam, forrtak az idegeim. Amikor egy autó ajtaja becsapódott a sulis előtt, olyan erősen csaptam a kezem a mellkasomhoz, hogy a bőröm még mindig sajgott. Kisimítottam az egyenruhám nyakkendőjét, és próbáltam egyenesbe terelni a gondolataimat. Az ujjaim mocskosak voltak, rothadt szagot árasztottak, pedig háromszor mostam kezet otthon. A szag biztosan a fényképen lévő virágokból származott. Kitéptem a nővérem egyik szeméből, mielőtt elindultam volna az iskolába. Furcsa virág volt, viaszos szirmokkal és olyan gyökérrel, ami varratként kapaszkodott a papírba. Felismertem. Ugyanarról a virágról volt szó, amit Grey előszeretettel hímzett bele a kreálmányaiba.

Közelebb tartottam az orromhoz, és mélyen beszívtam az illatát. Gardénia édes aromájára számítottam, de a bűz inkább a nyers húshoz és a bomló szeméthez volt hasonlatos, amitől szárazon öklendezni kezdtem. Otthagytam az aktákat és a bűzös virágokat anyám fiókjában, és becsaptam a háló ajtaját magam mögött.

Az iskolában kicsit fellélegeztem, úgy éreztem, lassan visszatálolok saját magamhoz. Legalábbis ahhoz a gondosan megalkotott önmagamhoz, aki a Highgate Wood Lányiskolában voltam. A hátizsákom nyögött az érettségis könyvek súlyától, a pántok belevágtak a vállamba. A szabályok és beosztás értelmet nyertek ezen a helyen. A régi, üres házakban és a vadregényes bozót sűrűjében megbúvó furcsaság valahogy nem hatolt be az egyenruhák és mesterséges fények monotóniája közé. Az iskola lett az én menedékem az

életem különös dolgai elől, még akkor is, ha egyáltalán nem illetem London leggazdagabb családjainak gyerekei közé.

Végigsiettem a zsúfolt folyosókon, a könyvtár felé igyekeztem.

– Öt percet késtél – mondta Paisley, egyike annak a tucatnyi diáknak, akiket iskola előtt és után korrepetáltam. Paisley pöttöm méretű, tizenkét éves lányka volt, akinek valahogy sikerült bohém stílusban hordania az iskolai egyenruháját. A szülei elég jó pénzt fizettek azért, hogy megtanítsam kódolni. Hetek óta korrepetáltam. A legidegesítőbb dolog az egészben az volt, hogy Paisley született tehetség volt. Amikor odafigyelt, olyan könnyedén szedte magára a Pythonnal kapcsolatos tudást, ami Greyre emlékeztetett.

– Nagyon sajnálom, Paisley, kapsz tőlem ingyen egy extra félórát sulis után, hogy kiengeszteljelek. – Furán nézett rám. – Sejtettem. Hol van a laptopod?

– Azt hallottam, boszorkány vagy – pillantott le a telefonjára, mire egérszínű haja a szemébe omlott. – Azt hallottam, hogy a nővéreidet azért rúgták ki, mert feláldoztak egy tanárt az ördögnek az aulában.

– Váó. – A pletykák az elmúlt négy évben egyértelműen kiszínesedtek. Őszintén szólva meg is lepett, hogy ennyire sok időbe telt, amíg elértek Paisley-hez. – Nem boszorkány vagyok, hanem sellő – tettem le a laptopomat, és kinyitottam ott a könyvet, ahol abbahagytuk. – Na, most mutasd meg a házidat, amit múlt héten adtam!

– Miért fehér a hajad, ha nem vagy boszorkány?

– Kiszívatom – hazudtam. Valójában miután Grey és Vivi elment, megpróbáltam sötétebbre festeni. Vettem három doboz hajfestéket, és egy teljes esős nyárestét töltöttem az-

zal, hogy befejem a hajamat. Közben almabort ittam. Vártam negyvenöt percet, ahogy azt javasolták, aztán még egy kicsit, hogy biztosra menjek, majd kimostam a festéket. Alig vártam, hogy meglássam az új önmagam a tükörben. Úgy éreztem magam, mint egy kémfilm főhőse, amikor menekülni kényszerül, ezért a benzinkút mosdójában átfesti a haját, hogy megléphessen az üldözői elől.

De ahogy letöröltem a párát a tükörről, felkiáltottam. A hajam ugyanolyan tejfehér volt, a festék nem fogta be.

– Házi – parancsoltam újra.

Paisley csak a szemét forgatta, és kiszedte a laptopját a Fjällräven táskájából.

– Itt van – fordította felém a képernyőt. – Na? – követelte a választ, ahogy megnéztem a kódolását.

– Jó. Minden igyekezeted ellenére nagyon jól megy neked ez a dolog.

– Micsoda borzalmas veszteség, hogy ez lesz az utolsó óránk!

Istenem, melyik tizenkét éves beszél így? Rápiszigtem.

– Ennyire azért ne rohanj előre! Mindkettőnknek borzalmas ugyan, de a szüleid az egész félévre kifizettek engem.

– De most rájöttek, kik a nővéreid. – Paisley a kezembe nyomott egy borítékot. A nevemet írták rá az anyukája kacskaringós kézírásával. – Anya nagyon odáig van Jézusért. A szüleim még azt sem engedik, hogy Harry Pottert olvassak. Anya hirtelen úgy gondolta, nem vagy jó hatással rám. – Paisley összekapta a cuccait, és felállt, hogy elmenjen. – Viszlát, Sabrina! – köszönt vissza édesen kifelé menet.

– Nem semmi – szólított meg egy testetlen hang. – Néhány ember annyira *udvariatlan*.

– Ó – mondtam, ahogy az élenkszőke alak kihúzott velem szemben egy széket. – Helló, Jennifer!

Azokban a hónapokban, amikor Grey és Vivi távoztak a suliból, és a magányt olyan erősen éreztem, hogy minden egyes szívdobbanásom sajgott, elkeseredetten szerettem volna barátkozni a kortársaimmal. Azelőtt sosem volt szükségem barátokra, de a nővéreim nélkül nem volt kivel ebédelnem, és anyámon kívül senkivel nem tölthettem el a hétvégéimet.

Így amikor Jennifer Weir elhívott egy ottalvós születésnapi buliba (kissé vonakodva, ezért gyanítható volt, hogy csak azért hívott meg, mert a szüleink együtt dolgoztak a kórházban), én óvatosan elfogadtam a meghívást. A rendezvény meglehetősen puccosra sikerült: minden lánynak felállítottak egy mini tipit Weirék hatalmas nappalijában, melyekre fényfüzérekkel aggattak, mindezt tengernyi arany és rózsaszín lufi közepette. Megnéztük mind a három Démonok között filmet, ami egészen hajnalig tartott, és annyi születésnapi tortát meg édes sütit ettünk, hogy úgy gondoltam, valaki biztos hányni fog. Fiúkról beszélgettünk, akik a közeli iskolába jártak, és arról, hogy mennyire cukik. Aztán pedig feltúrtuk Jennifer szüleinek az italkészletét, és fejenként két feles tequilát ittunk meg. Még Justine Khan – a lány, aki folyamatosan piszkált engem a suliban, majd leborotválta a fejét mindenki előtt – sem bánta, hogy ott vagyok. És azokban a rózsaszín, cukorral fűtött és alkohollal lágyított órákban megengedtem magamnak, hogy elképzeljem magamat egy ehhez hasonló jövőben. Még talán lehetséges is lett volna a dolog, ha nem kezdünk el üvegezni, amely végül Justine-t és engem a sürgősségre juttatott.

Jennifer Weir azóta nem beszélt velem, mióta úgy hagytam el a házát aznap éjjel, hogy a számból vér csöpögött.

– Szeretnél valamit? – kérdeztem.

– Nos, valójában – mosolyodott el Jennifer szélesen – vettem jegyeket ma estére a Camden Jazz Kávézóba egy fellépésre, és hallottam, hogy a tesód is ott lesz.

– Persze, hogy ott lesz – mondtam zavartan. – Benne van a bandában.

– Jaj, nem, butus vagy! Én a másik testvéredre gondoltam, Greyre. És azon méláztam, hogy... érted, én nagyon imádnám, ha találkozhatnék vele. Be tudnál neki mutatni?

Hosszú időn át bámultam rá. Jennifer Weir és Justine Khan (együtt csak JJ) mondhatni pokollá tették az életem az elmúlt négy évben. Amíg Jennifer teljes mértékben ignorálta, hogy létezem, Justine pótolta ezt a hiányosságot: a szekrényemet telepingálta vérben ázó boszorkányokkal, döglött madarakat találtam a táskámban, és egyszer még üvegdarabokat is szórtak az ebédemre.

– Szóval – folytatta Jennifer, és szirupos mosolya lassan megsavanyodott –, gondolkodj el rajta! Nem ez lenne a legrosszabb dolog, ami történhet veled, ha érted, mire célzok. Ma este találkozunk.

Ahogy elment, elolvastam Paisley levelét, amiben a szülei elmagyarázták, hogy hallottak pár „aggasztó vádat”, és visszakérlik a nekem adott előleget. Összetéptem, és kidobtam a kukába, majd megnéztem a visszaszámlálót a telefonomon, hogy lecsekkoljam, hány nap is maradt az érettségiig. Több száz. Egy örökkévalóság. Az iskola persze emlékezett a Hollow lányokra, ami már egyedül az én vállamat nyomta, miután a nővéreim leléptek a városból.

Az első órám angol volt aznap. Elfoglaltam a szokásos helyemet az első sorokban, az ablak mellett. A *Frankenstein* jegyzetekkel ellátott példánya hevert az asztalomon, az oldalakon rengeteg szivárványszínű post-ittel. Kétszer elolvastam, hogy felkészüljek az órára, óvatosan aláhúztam a bekezdéseket, jegyzeteket készítettem, próbáltam megtalálni a kulcsot, a mintázatot. Az angoltanáromat, Mrs. Thistle-t valahogy nagyon felzaklatta a viselkedésem. Először is, mert én voltam az a diák, aki elolvasott minden egyes kötelezőt – néha többször is –, és már emiatt is kiríttam a többiek közül. Aztán még ott volt az is, hogy én mindig a *megfelelő választ* kerestem az irodalmi alkotásokban, ami megőriztette.

Odakint szitált az eső. Furcsa mozgás ragadta meg a tekintetemet, ahogy kipakoltam a holmimat. Kinéztem az ablakon az épületek között elterülő nedves fűre.

A bikakoponyás ember engem figyelt.